

## HOOFDSTUK 15

### HET DODE DORP

Erika zat met enkele meisjes op het binnenplein te praten toen de laatste lading zonnestralen over de heuvels de academie bereikte. De lage zon schilderde het gigantische meer langzaam in een diep-oranje kleur. Erika concentreerde zich op haar Italiaans bij elk woord dat ze sprak. Ze vond het fantastisch om de vriendinnen van Florence te leren kennen, wie ze waren, waar ze woonden ... Het gezellige geklets met meiden onder elkaar haalde haar gedachten even weg van de mysterieuze verdwijningszaak.

Erika merkte niet hoe het verre geluid van twee ronkende motoren, bijna onhoorbaar door het avondbriesje, tot op het binnenplein te horen was. Zo'n driehonderd meter verwijderd van de academie van Moretti snorde een zwarte Vespa langs een verlaten weg door het uitgestrekte natuurlandschap van het *Parco Regionale della Lessinia*. Nielsen, onherkenbaar met zijn donkere helm, beduidde iets naar Andreas en Felix, die de grijze Vespa deelden. De academie, waar hun Mortis meisje zich zoetjesaan zou klaarmaken om in bed te kruipen, lieten ze links liggen.

Felix hield Andreas stevig vast, met z'n armen om Andreas' middel. Wat een onnoemelijk vervelend idee van Nielsen om zo laat nog een verkenningstocht te gaan maken! Felix had behoefte aan slaap. Hij was de hele dag bezig geweest met het verzamelen van informatie rond het Italiaanse politieonderzoek naar Rachele en Laisa, maar vooral: informatie over Pablo Ricci. Tevergeefs trouwens. Hij had van

deze Pablo zelfs geen recent huisadres kunnen vinden! Felix voelde hoe de rijwind over z'n armen sloeg. Hij had nog voorgesteld om de grijze Jaguar van Andreas te nemen, maar Nielsen wilde Andreas' cover niet nodeloos in gevaar brengen. Leuk ...

De twee Vespa's gingen van het asfalt af en volgden een bospad. Sporadisch was het gigantische meer tussen de bomen door te zien. Nielsen had de hele dag de noordkant van Verona verkend en daarbij ook de omgeving van de academie en het gigantische meer. Nu wilde hij zijn twee vrienden Felix en Andreas absoluut wat laten zien.

De verkenning van Nielsen had meer opgeleverd dan de verkenning van Andreas aan de zuidkant van Verona. De impulsieve Italiaanse *womanizer* hield meer van het *echte* werk: actie en avontuur. Verkenning en papierwerk was niks voor hem.

Nielsen schoot met de Vespa tussen twee bomen door, en reed een verlaten, betonnen weg op. Hij beduidde Felix en Andreas om te stoppen.

'We zijn er.'

Nielsen duwde zijn Vespa tussen de struiken en camoufleerde het metaal. Andreas en Felix volgden zijn voorbeeld.

'Moet dat nu echt?' zeurde Felix. 'Iedereen ligt nu toch al thuis in zijn gemakkelijke stoel of in zijn bed?'

Nielsen antwoordde niet en wandelde verder over de betonnen weg. Andreas gaf Felix een schouderklopje.

'Nooit risico's nemen. Je kent de procedures toch?'

De twee jongens haalden Nielsen in, maar wisten nog steeds niet wat ze op die verlaten betonnen weg middenin het bos moesten doen. Het onkruid schoot hoog op tussen de grote barsten, die door het grijze betonoppervlak liepen. Veel verkeer passeerde hier niet meer.

'Nu we hier toch gezellig aan het wandelen zijn heb ik een interessant vraagje voor jullie', zei Andreas speels. 'Hoe lang moet je een meisje laten sudderen voor je haar terugbelt?'

'Vierentwintig uur?' zei Nielsen. Andreas schudde ontkennend z'n hoofd en keek vragend naar Felix. Die haalde z'n schouders op. De

Franse computerwizard zou zelfs geen gokje wagen. Als het over meisjes ging was Andreas niet te kloppen.

‘Drie dagen.’

‘Onzin’, lachte Nielsen.

Andreas verkocht hem een tik.

‘Echt waar. Dag één zitten ze te wachten op je telefoontje, en weten ze perfect hoe ze jou gaan bespelen. Als je dan belt ben je een vogel voor de kat. Dag twee beginnen ze zich een beetje zorgen te maken, vragen ze aan vriendinnen *wat zou hij van mij denken*. Dat moet je hebben! En dan op dag drie zijn ze zo bang dat je niets meer van je zult laten horen, dat ze superblij zijn wanneer je belt.’

Felix rolde met z’n ogen.

‘Ja, hallo. Dan kan je beter vier dagen wachten. Dan liggen ze helemaal aan je voeten.’

Toen kreeg Felix een tik tegen z’n hoofd van Andreas.

‘Je moet niet de rotzak uithangen’, zei Nielsen. ‘Die meiden hebben ook gevoelens.’

‘Drie dagen is perfect. Morgen is Florence precies op temperatuur.’ Andreas liet zijn gsm in zijn hand dansen. Felix greep naar zijn borrelende maag.

‘Mijn maag is ook perfect op temperatuur. Hebben jullie iets bij je om te eten?’

De betonnen weg slingerde tussen de hoge bomen door totdat er een bescheiden vissersdorpje in zicht kwam. Het water van het meer golfde zachtjes tegen de steigers van een aanlegplaats. Nielsen glimlachte. Hij had de plek goed onthouden. Felix wees euforisch voor zich uit. Aan het eerste huisje van het dorp hing een groot bord boven de deur. *Birreria Adamo*. Er was een brasserie op de hoek! De energie stooft door Felix’ lijf. Met grote passen rende de jongen met de bril tussen het hoge onkruid door.

Toen hij bij het gebouw aankwam was de verslagenheid groot. Het glas van de etalage was gebarsten en vuil. Binnen in het huisje stond een

oude toog, overwoekerd met spinnenwebben. De vloer lag bezaaid met rommel onder een dikke laag stof. Kapotte stoelen, borden en opgebrande kaarsen. De brasserie werd jaren geleden zo achtergelaten.

‘Ah, nee hè! Net nu ik zin heb in frietjes! Verdorie!’

Nielsen en Andreas kwamen erbij. Pas toen ontdekte ook Felix dat ze aan het begin van een spookstad stonden.

De daken van de huisjes waren niet onderhouden en op verschillende plaatsen ingestort. Glaswerk was gebarsten door de vele koude winters. Het onkruid in de tuintjes stond zo hoog dat je de voordeur bijna niet meer kon bereiken. Op veel plaatsen waren ramen en deuren weggeblazen, en soms bleef zelfs maar de helft van het houtwerk over. Een paar huisjes lagen helemaal tegen de vlakke.

Andreas en Felix keken gefascineerd rond terwijl ze de gebarsten betonweg verder afliepen. Ze waren onder de indruk van de kille en doodse stilte die over het dorpje hing. In de schoot van de hoge heuvels en afgesneden door het grote meer lag het vissersdorpje ver weg van de bewoonde wereld. Hier woonde niemand meer.

Nielsen had zijn huiswerk gemaakt. Hij wees zijn vrienden een grote stuwdam aan, hoog in het heuvellandschap.

‘De laatste bewoners zijn jaren geleden vertrokken, een paar weken nadat het dorpje door een ramp werd getroffen.’

‘Een ramp met een dorp en een dam? Laat me raden. Een overstroming?’ vulde Felix slim aan.

‘Veel erger dan dat. Op verschillende plaatsen in het bij de dam behorende kanaal werden op dat moment gigantische hoeveelheden giftige stoffen gedumpt. Toen tot overmaat van ramp de sluizen opengingen, begaf de dam het onder de waterdruk waardoor het hele dorp werd overspoeld met de giftige smurrie.’

‘En de omgeving werd onleefbaar’, knikte Felix.

‘Ze hebben de zaak nooit kunnen oplossen of een dader aan kunnen wijzen. De dam werd elektronisch bestuurd, ze denken dat er een storing moet zijn geweest.’

‘Net op het moment dat er tonnen vuil in het water werden geloosd? Dat lijkt me wel heel erg toevallig!’

Andreas zuchtte.

‘Oké, giftig water, dam kapot. Bla bla bla ... Maar wat heeft dat met onze zaak te maken? *Romeo & Juliet?*’

‘Niks’, glimlachte Nielsen mysterieus en nam Felix en Andreas mee naar een oud industrieterrein. Daar stond een kleine loods. Op het terrein stonden ook enkele oude tractors en machines. Regen en roest hadden op de lange duur hun werk gedaan: onder meer de assen waren gebroken, waardoor de constructies beschadigd op de grond lagen. Een groot hek schermde het terrein af. Verroest prikkeldraad waakte over de rust, tot twee meter hoog.

‘Hier is al honderd jaar niemand meer geweest. Leuk! Gaan we nu eens kijken of we ergens wat kunnen eten?’ zuchtte Felix.

Nielsen negeerde Felix’ opmerking en klikte aan de zijkant van het hek een aftands elektriciteitskastje open.

Achter het deurtje zat een splinternieuw digitaal cijferslot, *hightech* beveiligingsmateriaal!

Felix en Andreas keken elkaar aan. Nielsen had hen niet teleurgesteld, dit was uiterst verdacht!

‘Ik bedacht bij mezelf, dat zo’n verlaten en vervuild spookdorp eigenlijk maar goed is voor één ding. Je kan er iets verstoppen zonder dat iemand er ooit zal komen zoeken.’

‘Wil je een kijkje gaan nemen?’ vroeg Andreas. ‘Tien seconden en ik ben over dat hek geklommen.’

‘Dat zou ik maar niet riskeren.’ Nielsen wees naar de verroeste prikkeldraad. Andreas moest goed kijken om rond de roodbruine kabel een fijn zilverkleurige metaaldraad op te merken. Felix haalde zijn laptop en een meettoestel uit zijn rugzak. Door de draad en de verroeste kabel werd elke halve seconde 20.000 Volt gestuurd!

‘Twintigduizend!? Dat is genoeg om Jurassic Park te bewaken!’ riep Felix uit. Erover klimmen was dus geen optie. Doorknippen zou ook gevaarlijk zijn. Meestal kon zo’n systeem een onderbreking in het circuit onmiddellijk vaststellen en alarm slaan.

‘Als je iets zo goed bewaakt, dan heb je veel te verbergen’, mijmerde Andreas.

Felix beduidde hun om stil te zijn en stak z'n vinger op. Heel ver weg hoorde hij een zacht zoemend geluid. Wat was dat? Een motor?

Tweehonderd meter verderop was op de hoofdweg een donkere camionette te zien. Hij stooft langs de verlaten brasserie. Felix trok Andreas en Nielsen bij de kraag mee langs het hekwerk, waarbij ze struikelden en plat op hun buik vielen tussen de takken. De zwarte camionette slingerde tussen het hoge onkruid door, met een zilvergrijze BMW met getinte ruiten en blauw zwaailicht in zijn kielzog.

De drie jongens gluurden gespannen tussen de struiken door. Het had geen haar gescheeld of de bestuurder had hen gezien.

'Wat komen die hier doen? In een spookdorp?'

Nielsen gebaarde naar Andreas om stil te zijn. De zwarte camionette stopte bij de automatische poort. Het portier ging open en een speciaal interventieteam, met gemaskerde en zwaar bewapende agenten, stooft professioneel naar het hek. Met een stormram duurde het geen vijf seconden voor ze de poort geopend hadden.

'Die gasten kennen de code ook niet', lachte Andreas, maar Nielsen siste hem vermanend toe: 'Hou nu je grote bek eens!'

In formatie spurten de mannen naar de loods. Het leek wel een wervelwind. Zo snel ging het. De deur inbeuken, wapens naar binnen richten, een voor een naar binnen.

De zilvergrijze BMW parkeerde naast de zwarte camionette. Enkele agenten in maatpak stapten uit en keken verwonderd naar de uitgestorven, vervuilde omgeving. Eén man, de oudste van het gezelschap, bleef bij de autodeur staan. Hij pakte zijn zonnebril van z'n hoofd en staarde naar de loods.

Felix nam voorzichtig de laptop uit zijn rugzak. Hij tikte zachtjes een paar toetsen in en haalde een foto van de man bij de BMW tevoorschijn.

'Aha, zo zie je maar weer dat mijn research nog ergens goed voor is. Dat is Theo Albano, een rechercheur van de Italiaanse politie. Hij leidt het onderzoek naar de verdwijning van Rachele Traini en Laisa Blanco.'

Nielsen glimlachte. Goed werk Felix!

‘Dus die gasten denken dat die meisjes hier verborgen zitten?’ vroeg Andreas.

‘Of hun ontvoerder’, knikte Nielsen.

Het speciaal interventieteam kwam in strakke formatie de loods alweer uitgestoven. De teamleider stak ontgoocheld z’n handen in de lucht.

‘*Niente!*’ De zwaarbewapende agenten van het elitekorps hadden in de loods niemand aangetroffen. Theo Albano sloeg gefrustreerd op het dak van de zilvergrijze BMW.

‘Doorzoek heel die schuur!’ gebod hij zijn mannen in maatpak. ‘Ik wil dat elk potje en elk papiertje onderzocht wordt. Vingerafdrukken, een haartje ... Ik wil een uitgebreid forensisch onderzoek. Misschien zijn Rachele of Laisa hier geweest!’

Nielsen, Felix en Andreas staarden elkaar aan. Zonder het te beseffen waren ze op het goede spoor gekomen. Van wie was deze loods? Wie zou hier zichzelf of de ontvoerde tienermeisjes schuil kunnen houden?

‘We moeten goed oppassen’, fluisterde Nielsen. ‘We komen nu wel erg dicht in de buurt van de Italiaanse politie.’

Felix en Andreas knikten. Geruisloos verdwenen de tieners in de uitgestrekte Italiaanse bossen.